

Reforma, vindecarea relațiilor rupte

În acest studiu vom vedea ca una dintre clarele elemente ale redesteptării este spiritul de înțelegere, prietenie, de iertare, de acceptare între copiii lui Dumnezeu. Primul lucru pe care trebuie să îl spunem este că de când a intrat păcatul în lume, a intrat de asemenea intoleranța, Adam și Eva au început să discute aprins, s-a deschis o primă spartură, relația armonioasă a primei perechi a fost ruptă. Iată ce face păcatul, separă, prima dată separă ființa umană de Dumnezeu sau, apoi îl separă de aproapele său. În schimb Evanghelia face chiar contrariul, unește, atrage, vindecă relațiile. Acesta spune Pavel în Romani 5,10:

"¹⁰Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. "

Cuvântul care doresc să îl scot în evidență aici este reconciliere. Evanghelia iese în evidență prin vestea bună a reconcilierii, reconciliere în primul rând cu Dumnezeu iar apoi cu frații noștri. Dar dacă studiem istoria vedem că întotdeauna Biserica a înfruntat dificultăți din acest punct de vedere. De ce? Pentru că suntem umani, avem personalități diferite, pregătire diferită, cultură diferită, vieți diferite. Acesta face ca conviețuirea să nu fie ușoară. Avem puncte de vedere diferite chiar asupra aceluiași probleme.

În Biserica primitivă deja existau probleme de relații. Un exemplu clar este conflictul dintre Pavel și Barnaba, doi sfinți oameni, amândoi oameni folosiți de Dumnezeu, dar amândoi aveau opinii diferite cu privire la Ioan Marcu un tânăr ucenic. Într-o primă călătorie misionară acesta îi parasise, fapt ce l-a determinat pe Pavel să considere că nu avea rost să îi se dea o nouă oportunitate. Barnaba dintr-o dată, considera că nu este așa și că trebuia să îi dea o nouă oportunitate tânărului ucenic. Astfel cei doi au continuat discuția lor, chiar mai mult s-au despartit, fiecare au ales drumuri diferite.

Anii au trecut, iar Pavel și-a dat seama că s-a înșelat. Ioan Marcu a avut această oportunitate, s-a agățat de ea. Mai târziu Pavel îl vedem declarând că îi era util pentru lucrarea ce o desfășura. Totuși cu ani în urmă nu gândea la fel, iar relațiile au fost rupte.

Acum vine întrebarea: ce face Duhul Sfânt? Reface relațiile rupte, vindecă rani emoționale deschise, cuvinte spuse din neatenție, Duhul da o nouă șansă, învață iertarea, învață a fi tolerant, învață să recapăți încredere în persoana care ti-a gresit, până la urmă nu este uman să trăiești fără să comunici, dar nici divin nu este să trăiești fără să rezolvi problemele create de discuții aprinse.

Vrei să vezi și alte cazuri din Biblie de relații rupte care au fost vindecate de Duhul Sfânt în Biserica primară? Este vorba de conflictul între Onisim și Filimon, și cu acesta intrăm în partea a doua a studiului nostru. Onisim era sclavul lui Filimon care a fugit la Roma. Acolo s-a întâlnit cu Pavel în temniță și a fost evanghelizat. Și ce face Evanghelia între alte lucruri? Reconciliaza, reface relațiile rupte, vindecă rani. Așa că îl vedem pe Pavel că îi recomandă lui Onisim să se întoarcă în Colose unde trăia Filimon. Filimon era fiul credinței lui Pavel, iar Pavel îi scrie o scrisoare pe care i-o trimite chiar prin Onisim, iar în această scrisoare descoperim principii care ar trebui să ținem cont de ele. Primul îl găsim în versetul 5 care spune:

"⁵pentru că am auzit despre credința pe care o ai în Domnul Isus și dragostea față de toți sfinții."

Acest principiu arata ca nu exista o dragoste adevarata si nici adevarata credinta daca nu esti in ordine cu fratii tai. Dragostea si credinta crestina nu este pentru crestin numai o teorie, ci este viata practica, traita.

Al doilea principiu. Cartea Filimon are un singur capitol iar acest principiu in gasim in versetul 2 unde spune:

"către sora Apfia și către Arhip, tovarășul nostru de luptă, și către Biserica din casa ta:"

Acest principiu ne arata ca adevaratul cretinism, darama barierele diferentelor, nu mai exista liber sau sclav, nici rosu sau alb, bogat sau sarac, nimeni nu se simte superior nimanui, toti sunt egali.

Vom trece la urmatorul principiu care il gasim in versetul 19:

"¹⁹Eu, Pavel, "voi plăti" - scriu cu mâna mea - ca să; nu-ți zic că; tu însuși te datorezi mie"

Cel de al treilea principiu ne arata ca nu exista relatii vindecate daca trecutul inca nu este in ordine, ceea ce se datoreaza trebuie sa fie platit, restituirea este parte integranta din Evanghelie, de aceea Isus a murit pe Cruce. Noi nu am fi putut sa platim datoria noastra, asa ca Isus a platit-o pentru noi.

Ultimul principiu il gasim in versetul 21:

"²¹Ți-am scris bizuit pe ascultarea ta, și știi că vei face chiar mai mult decât îți zic"

In acest principiu vedem ca adevaratul crestin face chiar mai mult decat se asteapta din partea sa, este cel care totdeauna merge cu tine nu numai un kilometru ci chiar inca unul in plus, "*vei face chiar mai mult decat iti spun*", spune Pavel.

A treia parte a acestui studiu ne conduce sa ne gandim la Biserica ca si un corp. Dumnezeu ne-a facut pe toti diferiti unul de altul, asa ca a impartit daruri, nu pentru ca sa existe concurenta, ci pentru ca sa existe cooperare. In cooperare, diferite daruri se unesc, pentru acelasi obiectiv. In concurenta, diferite daruri lupta pentru a demonstra ca unul este mai superior decat celalalt. Concurenta este umana, cooperarea este divina.

In gandirea divina nici o fiinta umana nu ar trebuie sa fie completa in sine insasi ci trebuie sa invete sa traiasca in interdependenta si sa dezvolte spiritul de cooperare. Asa a fost cu Adam si Eva, care se completau reciproc. Tot asa este si cu Biserica. Exista maini, picioare, inima, plamani si toate celelalte parti ale corpului, niciuna nu este mai importanta ca cealalta, niciuna nu este superioara sau inferioara. Adesea membre care se vad cel mai mult nu sunt intotdeauna si cele care lucreaza cel mai mult, iar cele care lucreaza uneori chiar nu se vad. Sa ne gandim de exemplu la ochi. O persoana poate trai fara ochi? Cred ca da! Dar poate sa traiasca fara rinichi? Este clar ca nu! Totusi cu siguranta ca de multe ori ai vazut ca multe persoane isi fotografiaza ochii si nu rinichii. Intelegi ce vreau sa iti spun? Nu totdeauna cel mai vizibil este si cel mai activ. Asa este in viata si tot asa este si in Biserica. Dar un semn evident ca Biserica este redestep-tata, este lipsa prezentei invidiei, nimeni nu se intristeaza pentru ca in momentul multumirilor nu a auzit numele lor, sau pentru ca nu l-au ales pentru a merge la anvon. Fiecare slujeste cu bucurie in aria sa de actiune si acesta in ciuda faptului ca nimeni nu isi da seama de ce face, in ciuda faptului ca nimeni nu ii multumeste niciodata pentru eforturile sale.

Vom merge acum la partea a patra a studiului. Sa vorbim despre iertare. Aceasta este o problema delicata, pentru ca multa lume confunda iertarea cu permisivitatea, un lucru este sa ierti, si alta este sa ii permiti cuiva sa te distruga. Dar haideti sa studiem aceasta pas cu pas. Iertarea ii face mai mult bine celui

care iarta decat celui care este iertat. O voi spune in alta forma. A purta pica, resentiment, ura oricum ii vei putea spune, face mai mult rau celui care isi manifesta aceste sentimente decat persoanei careia ii sunt manifestate. A purta pica sau resentimentul, sunt un venin puternic care distruge depozitul, locul unde este pastrat. Asa ca pe langa faptul ca nu este crestineste, nu este nici inteligent a ura pe cineva, si avand in vedere ca Dumnezeu doreste ca noi sa fim fericiti, sa traim sanatosi, El ne cere sa iertam. Este important sa remarca faptul ca iertarea nu este un fruct al eforturilor umane, este un dar al Duhului, asa ca, cu cat traiesti mai aproape de Isus, iertarea va aparea ca si un fruct copt in viata ta.

Problema este ce sa fac cu cineva care ma afecteaza iar apoi in cere iertare, iar apoi din nou imi aduce prejudicii si iar imi cere iertare. Ce trebuie sa fac? Pai simplu, trebuie sa il ierti. Dar daca din nou problema se repeta si iar imi cere iertare? De asemenea il voi ierta! Domnul Isus ne invata sa il iertam pe cel care ne supara de 70 de ori cate 7, adica incerca sa ne spuna ca trebuie sa il iertam pe dusmanul nostru de atatea ori de cate este necesar. Totusi nu trebuie sa uitam ca una este sa iertam si alta este faptul de permite celui care te agreseaza sa continue agresiunea. De exemplu un om o loveste pe sotia sa. Consecinta, se separa. Apoi el cere iertare, iar ea iarta. Traiesc din nou impreuna. El din nou o bate, asa ca istoria se repeta. Iertarea este iertare, crestinul trebuie sa ierte, dar a da sansa agresorului sa agreseze este problema ta, atitudinea ta care nu are de a face cu iertarea. Isus a spus ca trebuie sa iubim pe aproapele nostru ca si pe noi. Tu ai dreptul tau crestin de a nu permite cuiva sa te distruga, iar acest fapt nu demonstreaza ca nu ai iertat. Adesea confundam iertarea cu eliberarea de consecintele pacatului. Adam a pacatuit, a cerut iertare? Da! Dumnezeu l-a iertat, asa este, dar Adam a trebuit sa plece din gradina. Iertat, dar a trebuie sa paraseasca gradina.

Cu cateva zile in urma am vorbit cu un tanar bolnav de sida, el crede ca Dumnezeu nu l-a iertat pentru ca nu l-a vindecat. Dar nu este asa prietene. El este iertat, dar natura are legi care se vor implini. El este salvat prin Hristos, dar va trebuie sa suporte consecintele greselilor facute. Un alt exemplu este talharului de la cruce, Dumnezeu l-a iertat? Sigur ca da, fara indoiala, dar a trebuit sa moara.

Pe langa acestea totusi putem sa observam ca iertarea este un semn a controlului pe care Duhul il ia asupra fiintei umane si asupra Bisericii. Trebuie sa li permintem ca El sa faca in noi, atat dorinta cat si infaptuirea dupa Bunul Sau plac.

Ajungem la sfarsitul acestui studiu, iar aici vom vorbi despre modalitatea de rezolvare a conflictelor intre membrii Bisericii. Sa citim Matei 18,15-17:

¹⁵Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.

¹⁶Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.

¹⁷Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș."

Nu voi comenta mult aceasta situatie, avand in vedere ca sunt pasii recomandati de Isus pentru rezolvarea unui conflict nu au nevoie de comentarii pentru ca sunt prezentatii acolo intr-o forma clara. Ceea ce pot spune este ca radacina oricarei probleme nerezolvate este inima neconvertita. O inima nerenascuta putin probabil ca va permite Duhului Sfânt sa lucreze in ea. Duhul cheama, implora, convinge de pacat, dar ce se poate face daca acea persoana nu li permite sa il conduca? Si acest fapt este unul des intalnit in Biserica, persoane traind in permanent conflict, si aceasta de multe ori datorita unor detalii fara importanta cum ar fi culoarea perdelei, unde se va aseza pianul, sau cum va fi fatada Bisericii. De cate ori in numele lui Dumnezeu nastem conflicte si nu cedam nici un pas. Ce e mai interesant este faptul ca aceste persoane

generatoare de conflicte sunt foarte respectate in Biserica, lideri, conservatori, persoane care nu accepta posibilitatea ca sunt pe un drum gresit. Si ce crezi ca face Duhul? Crezi ca nu vorbeste inimilor, ca nu doreste sa aduca pace in Biserica? Ba da, numai ca El nu obliga, nu forteaza, El numai atinge inima, cheama, iar adevarata redesteptare va incepe in ziua in care eu ca si lider voi recunoaste in ce gresesc si am nevoie de corectare. Cu siguranta ca de multe ori va trebui sa trec peste egoismul mei, va trebui sa trec peste conceptul ca intotdeauna am dreptate, va trebuie sa capitulez inaintea Duhului. Atunci si numai atunci adevarata redesteptare.

Dumnezeu sa te binecuvanteze.